

devotus ad Deum et apprime litteratus, victoriosus, providus et strenuus in operibus suis. Hic inter alia sua memorialia et nota digna fecit seu edidit volumen constitutionum regni Sicilie, opus utique admodum laudabile, prout adhuc hodie in Regno hujusmodi in judiciis observatur. Addidit eciam legibus Romanis leges utiles, prout patet in volumine seu libro feudorum, et pro ecclesiastica libertate necnon extirpatione heresum plures etiam leges seu constitutiones justissimas promulgavit; multos etiam libros in philosophia et liberalibus artibus prius apud Latinos incognitos de Greco in Latinum transferri sollicitè procuravit, studium generale, quod antiquo (l.: antequam) ipse regni Sicilie gubernaculo potiretur, in Neapoli vigebar(?) , eo incipiente regnare notabiliter reformavit, ex omni patria quam plures viros inclitos et in omnibus scienciis seu liberalibus facultatibus excelenter instructos magno precio ad legendum in eodem studio convocavit etc. etc.

Dagegen stimmt der Abschnitt über Heinrich VII. grossentheils mit dem Johannes Victoriensis (Böhmer, Fontes I, S. 358 ff.), doch mit manchen Abweichungen im Ausdruck, weshalb der Schluss hier mitgetheilt werden mag.

Post hec dum Florentium infestum esset (l.: Florentini infesti essent), contra eos magnum congregavit exercitum, in quo cum tamen nichil proficeret, regem Rubertum, non obstante prohibicione Romani pontificis, decrevit invadere; cumque ad hoc tocius sui exercitus desiderium et persuasio declinaret, ad quandam villam que dicitur Bonconvento in territorio Senensi pervenit, ubi dum divinis officiis et misse celebracioni vacaret, et corpore domini nostri Jesu Christi cum multa devocione suscepto, potum sacri calicis suscepisset, statim quedam infirmitas pectus ejus concutit, et quasi adamantina congerie ejus viscera contrahunt. Cumque medici judicantes eum sumpsisse venenum eum incitarunt ad vomitum provocare, ad hoc induci [n]ullatenus potuit, dicens se malle gloriosus mori quam auctorem vite, quem secum habebat, evomere. Elevatis itaque manibus, Deo spiritum commendans, de seculo emigravit et honorifice sepultus est Pisis in vigilia beati Bartholomei apostoli, facto sibi solemni sepulchro in ecclesia cathedrali. De cujus morte varia fuit in partibus illis relacio. Quidam enim dixerunt, quemdam religiosum, qui eum communicaverat, clam adamantini lapidis pulverem poculo calicis miscuisse et ob hoc ejus viscera tam celeriter fuisse constricta ipsumque imperatorem hoc sentientem ipsi ministro, ut statim fugeret, suasisse. Dictum.

Hier bricht der Codex unvollständig ab.

Das Werk gehört wohl, wie der übrige Inhalt des Codex, dem 15. Jahrhundert an.